

i stk. 1 nævnte betingelser er en nullitet, men i de i stk. 2 nævnte tilfælde kun anfægtelig. En sådan sondring er imidlertid ikke hensigtsmæssig. En voldgiftskendelse bør kun tilsidesættes efter påstand. I overensstemmelse hermed er ugyldighedsreglerne i rådets udkast samlet i et stykke.

Spørgsmålet om, i hvilket omfang strid med præceptive lovregler medfører kendelsens ugyldighed, er næppe ganske afklaret. Retsplejerådet foreslår derfor ligesom voldgiftsudvalget alene en regel, der giver domstolene mulighed for at tilsidesætte voldgiftskendelser, der indeholder en uantagelig tilsidesættelse af ufravigelige retsgrundsatninger. Spørgsmålet er omtalt af Højle i UfR 1967.B.1.

I øvrigt tilsigter rådets udkast ikke realitetsændringer i forhold til betækningsudkastet.

Til § 8.

I denne paragraf er samlet alle regler om fremsættelse og behandling af begæringer efter §§ 3, 4 og 6. Sager om prøvelse af en voldgiftsaftales eller voldgiftskendelses gyldighed efter § 1, stk. 2, og § 7, bør i det hele behandles efter almindelige processuelle regler og er derfor uomtalt i § 8.

Ifølge betækningsudkastets § 7, stk. 1, skal henvendelse til domstolene i disse tilfælde, medmindre parterne har aftalt andet, rettes til vedkommende landsret, i København dog til sø- og handelsretten for så vidt sagen er en sø- og handelssag. Efter retsplejerådets opfattelse bør retsplejelovens almindelige regler om værneting og om kompetencefordeling mellem underret og landsret finde anvendelse i disse sager. De almindelige procesregler bør i det omfang, det er praktisk muligt, fastholdes også på områder, der i visse henseender er undergivet særlig lovgivning. Reglen i *stk. 1* er i overensstemmelse hermed. Er ingen dansk domstol kompetent, foreslås sagen henlagt til sø- og handelsretten i København.

I stedet for som foreslået i betækningsudkastets § 2, stk. 2, om habilitetsindsigelse er at henvisse til kærereglerne i retsplejelovens kapitel 37, foreslår rådet, at der i stk. 2-4 gives fællesregler for den processuelle fremgangsmåde i de i §§ 3, 4 og 6 nævnte tilfælde og for afgørelsernes form. Rådet er enig i, at de i § 3 nævnte afgørelser bør være ende-

lige, medens afgørelserne efter §§ 4 og 6 bør kunne kæres efter almindelige regler om kære.

Rådet er også enig i, at opregningen i § 3 ikke er og næppe kan gøres udtømmende. En forudsætning for, at domstolene kan yde bistand efter § 3, er imidlertid, at domstolens afgørelse alene tjener til gennemførelse af voldgift inden for en af parterne fastlagt ramme. Rådet er derfor ikke enig i udtalelsen i betænkningen s. 38 om, at bestemmelsen i § 3 uden for de opregnede tilfælde også kan anvendes til løsning af tvivl om, hvilken af flere voldgiftsretter, der i en foreliggende sag er kompetent.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer med enkelte, hovedsagelig sproglige ændringer til § 6 i betækningsudkastet.

I *stk. 1* er præciseret, at § 9 kun omfatter danske voldgiftskendelser — udenlandske voldgiftskendelser er omtalt i § 10. Efter betækningsudkastet kan fuldbyrdelse ske, når retsplejelovens regler om forkyndelse af domme er iagttaget. Herefter vil forkyndelse bl.a. kunne undlades, hvis den pågældende har fået meddelelse om, hvornår kendelse vil blive afsagt, jfr. retsplejelovens § 219, stk. 3. Efter rådets opfattelse bør der i voldgiftssager altid ske en forkyndelse af afgørelsen, inden fuldbyrdelse kan ske.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer bortset fra sproglige ændringer til § 8 i betækningsudkastet.

Stk. 1 angår anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser.

Ifølge art. 1 i New York-konventionen af 10. juni 1958 finder konventionen anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, som er afsagt i en anden stat end den, hvor afgørelsen søges anerkendt og fuldbyrdet, og på voldgiftskendelser, som ikke anses for indenlandske i den stat, hvor den søges anerkendt og fuldbyrdet.

Efter den svenske lov om udenlandske voldgiftsaftaler og voldgiftskendelser (lov nr. 147 af 14. juni 1929) anses en voldgiftsaftale for udenlandsk, såfremt den indebærer, at voldgiftsprocessen skal finde sted i udlandet, og en voldgiftskendelse for udenlandsk, når den er afsagt i udlandet.